

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 51/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 51/02

Sprawa C-437/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luxembourg) – État du Grand-duché de Luxembourg/L [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Dyrektywa 2011/16/UE – Artykuł 1 ust. 1, art. 5 i art. 20 ust. 2 – Wniosek o przekazanie informacji – Decyzja nakazująca przekazanie informacji – Odmowa zastosowania się do nakazu – Sankcja – „Przewidywalny związek” informacji, których dotyczy wniosek – Brak wskazania w sposób indywidualny poprzez podanie nazwisk danych podatników – Pojęcie „tożsamości osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia [której dotyczy sprawdzanie lub dochodzenie]” – Uzasadnienie wniosku o przekazanie informacji – Zakres – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem w odniesieniu do decyzji nakazującej przekazanie informacji – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenie – Poszanowanie istoty prawa]

2

2022/C 51/03	Sprawa C-564/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – postępowanie karne przeciwko IS [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2010/64/UE – Artykuł 5 – Jakość tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 4 ust. 5 i art. 6 ust. 1 – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Dyrektywa 2016/343/UE – Prawo do skutecznego środka prawnego i do bezstronnego sądu – Artykuł 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 267 TFUE – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Dopuszczalność – Odwołanie w interesie prawa od postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Postępowanie dyscyplinarne – Uprawnienie sądu wyższej instancji do stwierdzenia niezgodności z prawem wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]	3
2022/C 51/04	Sprawa C-833/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 listopada 2021 r. – Rada Unii Europejskiej/Hamas [Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Zwalczenie terroryzmu – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom – Zamrożenie środków finansowych – Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB – Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 – Utrzymanie organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów, które uczestniczyły w aktach terrorystycznych – Indywidualne uzasadnienie doręczone organizacji i zawarte w dokumencie odrębnym od aktu zawierającego uzasadnienie o charakterze ogólnym – Uwierzytelnienie indywidualnego uzasadnienia – Artykuł 297 ust. 2 TFUE]	4
2022/C 51/05	Sprawy połączone C-884/19 P i C-888/19 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. – Komisja Europejska/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH C-884/19 P), GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, Komisja Europejska (C-888/19 P) [Odwołanie – Dumping – Przywóz szkła solarne pochodzącego z Chin – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 2 ust. 7 lit. b) i c) – Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Odmowa – Pojęcie „znaczących wahań wynikających z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie – Korzyści podatkowej]	5
2022/C 51/06	Sprawa C-3/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 30 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rīgas rajona tiesa – Łotwa) – postępowanie karne przeciwko AB, CE, „MM investīcijas” SIA [Odesłanie prejudycjalne – Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Członek organu Europejskiego Banku Centralnego – Prezes krajowego banku centralnego państwa członkowskiego – Immunitet jurysdykcyjny w sprawach karnych – Oskarżenie odnoszące się do działań podjętych w ramach pełnienia funkcji w państwie członkowskim]	5
2022/C 51/07	Sprawa C-25/20: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Više sodišče v Ljubljani – Słowenia) – postępowanie wszczęte przez NK, działającego w charakterze zarządcy w postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec Alpine BAU GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowania upadłościowe – Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 – Artykuły 4 i 28 – Artykuł 32 ust. 2 – Termin wyznaczony na zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym – Zgłoszenie wierzytelności we wtórnym postępowaniu upadłościowym, toczącym się w jednym państwie członkowskim, przez zarządcę powołanego w głównym postępowaniu upadłościowym toczącym się w innym państwie członkowskim – Termin stanowczy przewidziany przez prawo państwa, na którego terytorium zostało wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe]	6
2022/C 51/08	Sprawa C-102/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) –StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH/eprimo GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2002/58/WE – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona prywatności w sektorze łączności elektronicznej – Artykuł 2 akapit drugi lit. h) – Pojęcie „poczty elektronicznej” – Artykuł 13 ust. 1 – Pojęcie „używania poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego” – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe – Punkt 26 załącznika I – Pojęcie „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów przez pocztę elektroniczną” – Wiadomości reklamowe – Inbox advertising] . . .	7
2022/C 51/09	Sprawa C-233/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – WD/job-medium GmbH w likwidacji [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88 WE – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop niewykorzystany do chwili ustania stosunku pracy – Zakończenie stosunku pracy przez pracownika bez zachowania terminu wypowiedzenia]	8

2022/C 51/10	Sprawa C-249/20 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. – Komisja Europejska/UG [Odwwołanie – Służba publiczna – Członek personelu kontraktowego – Umowa na czas nieokreślony – Rozwiązanie – Powody zwolnienia z pracy – Przeinaczenie – Krzywdą – Dopuszczalność – Brak rozstrzygnięcia w przedmiocie jednego z żądań]	9
2022/C 51/11	Sprawa C-271/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Aurubis AG/Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – System przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 3 lit. d) – Podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie – Pojęcia „spalania” i „paliwa” – Produkcja miedzi pierwotnej metodą wytapiania zawieszinowego – Wniosek o przydział – Kwoty objęte wnioskiem i jeszcze nieprzydzielone w dniu upływu okresu rozliczeniowego – Możliwość wydania tych uprawnień w kolejnym okresie rozliczeniowym tytułem wykonania orzeczenia sądowego wydanego po tym dniu]	9
2022/C 51/12	Sprawa C-289/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d’appel de Paris – Francja) – IB/FA [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Jurysdykcja do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwód – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) – Pojęcie „zwykłego pobytu” powoda lub wnioskodawcy]	10
2022/C 51/13	Sprawa C-334/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Veszprémi Törvényszék – Węgry) – Amper Metal Kft/ Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 – Transakcja podlegająca opodatkowaniu VAT – Pojęcie – Artykuł 168 lit. a) i art. 176 – Prawo do odliczenia naliczonego VAT – Odmowa – Usługi reklamowe uznane za nadmiernie kosztowne i bezużyteczne przez organ podatkowy – Brak obrotu wygenerowanego na rzecz podatnika]	11
2022/C 51/14	Sprawa C-372/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – QY/Finanzamt Österreich, anciennement Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 45 i 48 TFUE – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Świadczenia rodzinne przyznawane pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim – Zniesienie – Artykuł 288 akapit drugi TFUE – Akty prawne Unii – Zakres stosowania rozporządzeń – Przepisy krajowe, których podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż zakres stosowania rozporządzenia – Przesłanki – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 11 ust. 3 lit. a) i e) – Zakres stosowania – Pracownica będąca obywatelką państwa członkowskiego zatrudniona jako pracownica organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, skierowana do pełnienia misji w państwie trzecim – Artykuł 68 ust. 3 – Prawo wnioskodawcy ubiegającego się o świadczenia rodzinne do złożenia jednego wniosku do instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, lub do instytucji państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności]	11
2022/C 51/15	Sprawa C-484/20: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Vodafone Kabel Deutschland GmbH/Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze – Artykuł 62 ust. 4 – Obowiązujące opłaty – Artykuł 107 ust. 1 – Pełna harmonizacja – Artykuł 115 ust. 1 i 2 – Transpozycja i stosowanie – Abonament za telewizję kablową i dostęp do Internetu – Umowy na czas nieokreślony zawarte przed datą transpozycji tej dyrektywy – Opłaty mające zastosowanie do transakcji płatniczych bez autoryzacji polecenia zapłaty zleconego po tej dacie]	12
2022/C 51/16	Sprawa C-488/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie – Polska) – Delfarma sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych [Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Środki o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Import równoległy produktów leczniczych – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące wygaśnięcie z mocy prawa pozwolenia na import równoległy po upływie roku od wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Proporcjonalność – Dyrektywa 2001/83/WE – Nadzór nad bezpieczeństwem farmakoterapii]	13

2022/C 51/17	Sprawa C-161/21: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei conti – Sezione regionale di controllo per la Campania – Włochy) – Comune di Camerota [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2011/85/UE – Dyrektywa 2011/7/UE – Polityka gospodarcza i pieniężna – Jednostka samorządu terytorialnego mająca trudności finansowe – Plan przywrócenia równowagi finansowej – Uregulowanie krajowe zawieszające funkcje kontrolne trybunału obrachunkowego ze względu na kryzys sanitarny związany z pandemią COVID-19 – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu krajowego” – Brak sporu zawisłego przed sądem odsyłającym – Oczywista niedopuszczalność]	14
2022/C 51/18	Sprawa C-253/21: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – TUIfly GmbH/FI, RE [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 – Artykuł 7 – Artykuł 8 ust. 3 – Odmowa przyjęcia na pokład, odwołanie lub duże opóźnienie lotu – Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów – Pojęcie „odwołania” – Przekierowanie lotu na lotnisko, które nie znajduje się w tym samym mieście, miejscowości lub regionie, co lotnisko pierwotnie przewidziane – Zmiana planu podróży polegająca na przewiezieniu pasażerów autobusem]	14
2022/C 51/19	Sprawa C-408/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-252/19, Pech / Rada, wniesione w dniu 2 lipca 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej	15
2022/C 51/20	Sprawa C-462/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 maja 2021 r. w sprawie T-510/19, Puma/EUIPO – Gemma Group, wniesione w dniu 28 lipca 2021 r. przez Puma SE (Przedstawienie zwierzęcia z rodziny kotowatych w fazie wyskoku)	16
2022/C 51/21	Sprawa C-468/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 17 maja 2021 r. w sprawie T-328/20, Electrodomésticos Taurus, S.L./EUIPO – Shenzhen Auke E-Business Co. Ltd, wniesione w dniu 19 lipca 2021 r. przez Electrodomésticos Taurus, S.L.	16
2022/C 51/22	Sprawa C-565/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 14 września 2021 r. – CaixaBank S.A. / X	17
2022/C 51/23	Sprawa C-583/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – NC / BA, DA, DV i CG	18
2022/C 51/24	Sprawa C-584/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – JD / BA, DA, DV i CG	18
2022/C 51/25	Sprawa C-585/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – TA/BA, DA, DV i CG	19
2022/C 51/26	Sprawa C-586/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – FZ/BA, DA, DV i CG	19
2022/C 51/27	Sprawa C-641/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 20 października 2021 r. – Climate Corporation Emissions Trading GmbH/Finanzamt Österreich	20
2022/C 51/28	Sprawa C-676/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 9 listopada 2021 r. – A	20
2022/C 51/29	Sprawa C-690/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 17 listopada 2021 r. – RSD Reise Service Deutschland GmbH / QL	21
2022/C 51/30	Sprawa C-708/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 15 września 2021 r. w sprawie T-107/20, Boshab/Rada, wniesione w dniu 24 listopada 2021 r. przez Évariste’a Boshaba	21
2022/C 51/31	Sprawa C-709/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 24 listopada 2021 r. – MK	22
2022/C 51/32	Sprawa C-758/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-448/18, Ryanair i in./Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2021 r. przez Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd	23

2022/C 51/33	Sprawa C-643/20: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Veszprémi Törvényszé – Węgry) – ENERGOTT Fejlesztő és Vagyongazdálkodó Kft/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	24
Sąd		
2022/C 51/34	Sprawa T-500/16: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – BZ/EBC [Służba publiczna – Personel EBC – Wniosek o uznanie zawodowego podłoża choroby – Odpowiedzialność pozaumowna – Szkoda majątkowa – Krzywda]	25
2022/C 51/35	Sprawa T-257/19: Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Al Zoubi/Rada [Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie]	25
2022/C 51/36	Sprawa T-804/19: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – HC/Komisja [Służba publiczna – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EPSO/AD/363/18 – Decyzja o niedopuszczeniu skarżącego do kolejnego etapu konkursu – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Zarzut niezgodności z prawem – Równość traktowania – Proporcjonalność – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada dobrej administracji – System językowy konkursu – Dyskryminacja ze względu na język – Odpowiedzialność]	26
2022/C 51/37	Sprawa T-265/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – JR/Komisja [Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące egzaminu ustnego konkursu – Częściowa odmowa dostępu – Metoda zaokrąglania ocen – Współczynniki wyważenia poszczególnych części i podczęści egzaminu ustnego – Tajność prac komisji konkursowej – Rozporządzenie (UE) nr 2018/1725 – Częściowe umorzenie postępowania]	27
2022/C 51/38	Sprawa T-293/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Ruiz-Ruiz/Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/371/19 – Decyzja komisji konkursowej o niedopuszczeniu skarżącej do kolejnego etapu konkursu – Kryterium dopuszczenia do udziału dotyczące doświadczenia zawodowego – Zgodność stosowanego przez komisję konkursową kryterium z ogłoszeniem o konkursie – Oczywisty błąd w ocenie]	28
2022/C 51/39	Sprawa T-546/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium/Komisja [Zamówienia publiczne na usługi – Postępowanie przetargowe – Usługi opracowania specyfikacji, rozwoju, konserwacji i wsparcia dla platform informatycznych DG „Podatki i unia celna” – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi – Obowiązek uzasadnienia – Oferta rażąco niska]	28
2022/C 51/40	Sprawa T-662/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Muratbey Gida/EUIPO – M.J. Dairies (Ser o kształcie potrójnej helikoidy) [Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający ser o kształcie potrójnej helikoidy – Wcześniejszy wzór międzynarodowy – Podstawa unieważnienia – Indywidualny charakter – Ujawnienie wcześniejszego wzoru – Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Inne całościowe wrażenie – Artykuł 6 rozporządzenia nr 6/2002]	29
2022/C 51/41	Sprawa T-700/20: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Schmid/EUIPO – Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Steirisches Kürbiskernöl g.g.A) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Steirisches Kürbiskernöl g.g.A GESCHÜTZTE GEOGRAFISCHE ANGABE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Znaki towarowe zawierające odznaki, godła lub herby – Godło jednego z obszarów działalności Unii – Chronione oznaczenia geograficzne – Artykuł 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 2017/1001]]	30
2022/C 51/42	Sprawa T-71/21: Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – QB/Komisja [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wynagrodzenie – Dodatek zagraniczny – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Odmowa przyznania dodatku zagranicznego – Główna działalność zawodowa – Usługi świadczone na rzecz innego państwa]	30
2022/C 51/43	Sprawa T-84/21: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Jieyang Defa Industry/EUIPO – Mattel (Głowa lalki) [Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór przemysłowy przedstawiający głowę lalki – Wcześniejszy wzór – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Stopień swobody twórcy – Brak odmiennego całościowego wrażenia – Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002]	31

2022/C 51/44	Sprawa T-152/21: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Union syndicale Solidaires des SDIS de France et DOM/TOM/Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Złożenie skargi do Komisji w zakresie stosowania prawa Unii – Terminu na udzielenie odpowiedzi – Prawo do dobrej administracji – Obowiązek dochowania należytej staranności – Rozsądny termin – Brak wystarczająco istotnego naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]	31
2022/C 51/45	Sprawa T-230/21: Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Jalkh / Parlament [Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przywileje i immunitety – Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego – Artykuły 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii – Procedura uchylenia immunitetu – Oczywisty błąd w ocenie]	32
2022/C 51/46	Sprawa T-714/21: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – AL/Komisja	33
2022/C 51/47	Sprawa T-750/21: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BIO-BEAUTÉ)	34
2022/C 51/48	Sprawa T-754/21: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – Peace United / EUIPO – 1906 Collins (bàoli)	35
2022/C 51/49	Sprawa T-758/21: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2021 r. – Dorsum/EUIPO – ID Quantique (Clavis)	36
2022/C 51/50	Sprawa T-760/21: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – DCM Film Distribution/Komisja	37
2022/C 51/51	Sprawa T-761/21: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2021 r. – Courtois i in./Komisja	38
2022/C 51/52	Sprawa T-769/21: Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2021 r. – Euranimi/Komisja	39
2022/C 51/53	Sprawa T-770/21: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2021 r. – OC/ESDZ	40
2022/C 51/54	Sprawa T-777/21: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2021 r. – Trend Glass/EUIPO (ECO STORAGE)	40

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 51/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 37 z 24.1.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 24 z 17.1.2022

Dz.U. C 11 z 10.1.2022

Dz.U. C 2 z 3.1.2022

Dz.U. C 513 z 20.12.2021

Dz.U. C 502 z 13.12.2021

Dz.U. C 490 z 6.12.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative – Luxembourg) – État du Grand-duché de Luxembourg/L

(Sprawa C-437/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Dyrektywa 2011/16/UE – Artykuł 1 ust. 1, art. 5 i art. 20 ust. 2 – Wniosek o przekazanie informacji – Decyzja nakazująca przekazanie informacji – Odmowa zastosowania się do nakazu – Sankcja – „Przewidywalny związek” informacji, których dotyczy wniosek – Brak wskazania w sposób indywidualny poprzez podanie nazwisk danych podatników – Pojęcie „tożsamości osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia [której dotyczy sprawdzanie lub dochodzenie]” – Uzasadnienie wniosku o przekazanie informacji – Zakres – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem w odniesieniu do decyzji nakazującej przekazanie informacji – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenie – Poszanowanie istoty prawa]

(2022/C 51/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: État luxembourgeois

Druga strona postępowania apelacyjnego: L

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1, art. 5 i art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG należy interpretować w ten sposób, że wniosek o przekazanie informacji należy uznać za dotyczący informacji, które nie jawią się jako pozbawione w sposób oczywisty jakiegokolwiek przewidywalnego związku, w przypadku gdy choć osoby, których dotyczy sprawdzanie lub dochodzenie w rozumieniu tego ostatniego przepisu nie zostały wskazane w tym wniosku w sposób indywidualny poprzez podanie ich nazwisk, to jednak organ wnioskujący wykaże na podstawie jasnych i wystarczających wyjaśnień, iż prowadzi ukierunkowane dochodzenie dotyczące ograniczonej grupy osób, które zostało oparte na uzasadnionych podejrzeniach niewypelnienia określonego obowiązku prawnego.
- 2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że osobie posiadającej informacje:
 - na którą nałożono pieniężną sankcję administracyjną z uwagi na niewykonanie decyzji administracyjnej nakazującej jej przekazanie informacji w ramach wymiany między krajowymi organami podatkowymi zgodnie z dyrektywą 2011/16, która to decyzja nie podlegała zaskarżeniu do sądu zgodnie z prawem wewnętrznym współpracującego państwa członkowskiego, oraz

- która zakwestionowała zgodność z prawem tej decyzji w sposób incydentalny w ramach skargi skierowanej przeciwko decyzji nakładającej sankcję z uwagi na niewykonanie tego nakazu, uzyskując w ten sposób minimalne informacje wymienione w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy w toku postępowania sądowego związanego z tą skargą,

po ostatecznym uznaniu zgodności z prawem owych wydanych w stosunku do niej decyzji należy przyznać możliwość zastosowania się do decyzji nakazującej przekazanie informacji w terminie pierwotnie przewidzianym w prawie krajowym, przy czym nie powinno to pociągać za sobą utrzymania sankcji, jaka musiała zostać na nią nałożona, aby mogła ona skorzystać z przysługującego jej prawa do skutecznego środka prawnego. Tylko wtedy, gdy osoba ta nie zastosuje się do owej decyzji w tym terminie, nałożona na nią sankcja staje się prawnie wymagalna.

(¹) Dz.U. C 270 z 12.8.2019

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pesti Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – postępowanie karne przeciwko IS

(Sprawa C-564/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa 2010/64/UE – Artykuł 5 – Jakość tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Dyrektywa 2012/13/UE – Prawo do informacji w postępowaniu karnym – Artykuł 4 ust. 5 i art. 6 ust. 1 – Prawo do informacji dotyczących oskarżenia – Prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego – Dyrektywa 2016/343/UE – Prawo do skutecznego środka prawnego i do bezstronnego sądu – Artykuł 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 267 TFUE – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Dopuszczalność – Odwołanie w interesie prawa od postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Postępowanie dyscyplinarne – Uprawnienie sądu wyższej instancji do stwierdzenia niezgodności z prawem wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

(2022/C 51/03)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

IS

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, by sąd najwyższy państwa członkowskiego stwierdził, w następstwie odwołania w interesie prawa, niezgodność z prawem wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym skierowanego przez sąd niższej instancji do Trybunału na podstawie tego artykułu ze względu na to, że postawione pytania nie mają znaczenia dla sprawy i nie są niezbędne do rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, nie wywierając jednak wpływu na skutki prawne orzeczenia, które zawiera ten wniosek. Zasada pierwszeństwa prawa Unii wymaga od sądu niższej instancji odstąpienia od stosowania takiego orzeczenia krajowego sądu najwyższego.
- 2) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wszczęciu postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu krajowemu z tego powodu, że zwrócił się on do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie tego artykułu.
- 3) Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwa członkowskie obowiązek podjęcia konkretnych środków w celu zapewnienia, że jakość świadczonych tłumaczeń ustnych i tłumaczeń pisemnych będzie wystarczająca, aby podejrzany lub oskarżony zrozumiał oskarżenie, oraz że to tłumaczenie ustne będzie mogło zostać poddane kontroli sądów krajowych.

Artykuł 2 ust. 5 dyrektywy 2010/64, art. 4 ust. 5 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym w świetle art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by dana osoba została osądzona w trybie zaocznym, podczas gdy ze względu na nieadekwatne tłumaczenie ustne nie została ona poinformowana o oskarżeniu w zrozumiałym dla niej języku lub gdy niemożliwe jest ustalenie jakości zapewnionego tłumaczenia ustnego, a tym samym ustalenie, że osoba ta została poinformowana o oskarżeniu w języku dla niej zrozumiałym.

(¹) Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 listopada 2021 r. – Rada Unii Europejskiej/Hamas
(Sprawa C-833/19 P) (¹)

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Zwalczanie terroryzmu – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom – Zamrożenie środków finansowych – Wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB – Rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 – Utrzymanie organizacji w wykazie osób, grup i podmiotów, które uczestniczyły w aktach terrorystycznych – Indywidualne uzasadnienie doręczone organizacji i zawarte w dokumencie odrębnym od aktu zawierającego uzasadnienie o charakterze ogólnym – Uwierzytelnienie indywidualnego uzasadnienia – Artykuł 297 ust. 2 TFUE]

(2022/C 51/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i S. Van Overmeire, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hamas (przedstawiciel: L. Glock, avocate)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 września 2019 r., Hamas/Rada (T-308/18, EU:T:2019:557), zostaje uchylony w zakresie, w jakim uwzględniono w nim zarzut ósmy podniesiony w pierwszej instancji i stwierdzono nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/475 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/468 w zakresie, w jakim wspomniane akty dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 2) Skarga wniesiona przez Hamas w sprawie T-308/18 zostaje oddalona.
- 3) Hamas zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym oraz kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

(¹) Dz.U. C 10 z 13.1.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. – Komisja Europejska/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH C-884/19 P), GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, Komisja Europejska (C-888/19 P)

(Sprawy połączone C-884/19 P i C-888/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Dumping – Przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chin – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 2 ust. 7 lit. b) i c) – Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej – Odmowa – Pojęcie „znaczących wahań wynikających z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki” w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie – Korzyści podatkowe]

(2022/C 51/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Flynn, T. Maxian Rusche i A. Demeneix, następnie L. Flynn i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy) (C-884/19 P), GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor) (C-888/19 P)

Pozostali uczestnicy postępowania: Xinyi PV Products (przedstawiciele: Y. Melin i B. Vigneron, adwokaci), (C-884/19 P i C-888/19 P) GMB Glasmanufaktur Brandenburg GmbH (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor) (C-884/19 P), Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Flynn, T. Maxian Rusche i A. Demeneix, następnie L. Flynn i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy) (C-888/19 P)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 września 2019 r., Xinyi PV Products (Anhui) Holdings/Komisja (T-586/14, RENV, EÜ:T:2019:668), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej, aby orzekł on w przedmiocie podniesionych przed nim zarzutów od drugiego do czwartego.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.
Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 30 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rīgas rajona tiesa – Łotwa) – postępowanie karne przeciwko AB, CE, „MM investīcijas” SIA

(Sprawa C-3/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej – Członek organu Europejskiego Banku Centralnego – Prezes krajowego banku centralnego państwa członkowskiego – Immunitet jurysdykcyjny w sprawach karnych – Oskarżenie odnoszące się do działań podjętych w ramach pełnienia funkcji w państwie członkowskim]

(2022/C 51/06)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Rīgas rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

AB, CE, „MM investīcijas” SAI

LR Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Sevišķi svarīgu lietu izmeklēšanas nodaļa

Sentencija

- 1) Artykuł 22 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej należy interpretować w świetle art. 130 TFUE i art. 7 Protokołu nr 4 w sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego w ten sposób, że prezes banku centralnego państwa członkowskiego może korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego przewidzianego w art. 11 lit. a) Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej w odniesieniu do czynów popełnionych przez niego w ramach czynności służbowych w charakterze członka organu Europejskiego Banku Centralnego.
- 2) Artykuł 11 lit. a) Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej w związku z art. 22 tego protokołu należy interpretować w ten sposób, że prezes banku centralnego państwa członkowskiego nadal korzysta, w odniesieniu do czynów popełnionych przez niego w ramach czynności służbowych, z immunitetu jurysdykcyjnego przewidzianego w art. 11 lit. a) wspomnianego protokołu po zaprzestaniu pełnienia funkcji.
- 3) Artykuł 11 lit. a) Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej w związku z art. 17 i 22 tego protokołu należy interpretować w ten sposób, że krajowy organ odpowiedzialny za postępowanie karne, czyli, stosownie do etapu postępowania, organ ścigania lub właściwy sąd karny, jest właściwy w pierwszej kolejności do dokonania oceny, czy ewentualne naruszenie popełnione przez prezesa krajowego banku centralnego, jako członka organu Europejskiego Banku Centralnego, stanowi czyn tego prezesa popełniony w ramach czynności służbowych wykonywanych na rzecz tego organu, a w razie wątpliwości wspomniany organ krajowy ma obowiązek zwrócić się, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, do Europejskiego Banku Centralnego o zajęcie stanowiska i zastosować się do niego. Natomiast wyłącznie do Europejskiego Banku Centralnego należy ocena, w przypadku gdy wpłynie do niego wniosek o uchylenie immunitetu tego prezesa, czy takie uchylenie immunitetu jest sprzeczne z interesami Unii, z zastrzeżeniem ewentualnej kontroli tej oceny przez Trybunał.
- 4) Artykuł 11 lit. a) Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w nim immunitet jurysdykcyjny nie stoi na przeszkodzie wszystkim etapom postępowania karnego, w szczególności dochodzeniu, gromadzeniu dowodów i doręczeniu aktu oskarżenia. Niemniej, jeżeli już na etapie dochodzenia prowadzonego przez organy krajowe i przed wszczęciem postępowania sądowego zostanie stwierdzone, że osoba objęta dochodzeniem może korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego w odniesieniu do czynów będących przedmiotem postępowania karnego, do organów tych należy zwrócić się o uchylenie immunitetu do zainteresowanej instytucji Unii Europejskiej. Immunitet ten nie stoi na przeszkodzie temu, by dowody zgromadzone w trakcie dochodzenia zostały wykorzystane w innych postępowaniach sądowych.
- 5) Artykuł 11 lit. a) i art. 17 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że immunitet jurysdykcyjny nie ma zastosowania, jeżeli osobie nim objętej zostały postawione zarzuty w ramach postępowania karnego w przedmiocie czynów niezwiązanych z zadaniami, które wykonuje ona na rzecz instytucji Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Ljubljani – Słowenia) – postępowanie wszczęte przez NK, działającego w charakterze zarządcy w postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec Alpine BAU GmbH

(Sprawa C-25/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowania upadłościowe – Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 – Artykuły 4 i 28 – Artykuł 32 ust. 2 – Termin wyznaczony na zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym – Zgłoszenie wierzytelności we wtórnym postępowaniu upadłościowym, toczącym się w jednym państwie członkowskim, przez zarządcę powołanego w głównym postępowaniu upadłościowym toczącym się w innym państwie członkowskim – Termin stanowczy przewidziany przez prawo państwa, na którego terytorium zostało wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe]

(2022/C 51/07)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Ljubljani

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: NK, działający w charakterze zarządcy w postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec Alpine BAU GmbH

przy udziale: Alpine BAU GmbH, Salzburg – oddział w Celje, w upadłości

Sentencja

Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego w związku z art. 4 i 28 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że zgłoszenie we wtórnym postępowaniu upadłościowym wierzytelności, zgłoszonych już w głównym postępowaniu upadłościowym, przez zarządcę powołanego w tym ostatnim postępowaniu podlega przepisom dotyczącym terminów na zgłoszenie wierzytelności i konsekwencji zgłoszenia po terminie przewidzianym w prawie państwa, na którego terytorium zostało wszczęte to wtórne postępowanie upadłościowe.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – StWL Städtische Werke Lauf a. d. Pegnitz GmbH/eprimo GmbH

(Sprawa C-102/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2002/58/WE – Przetwarzanie danych osobowych i ochrona prywatności w sektorze łączności elektronicznej – Artykuł 2 akapit drugi lit. h) – Pojęcie „poczty elektronicznej” – Artykuł 13 ust. 1 – Pojęcie „używania poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego” – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe – Punkt 26 załącznika I – Pojęcie „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów przez pocztę elektroniczną” – Wiadomości reklamowe – Inbox advertising]

(2022/C 51/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i strona wnosząca skargę rewizyjną: StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: eprimo GmbH

Interwenient po stronie pozwanej: Interactive Media CCSP GmbH

Sentencja

1) Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, iż wyświetlanie w skrzynce odbiorczej użytkownika usługi prowadzenia konta poczty elektronicznej wiadomości reklamowych w formie zbliżonej do prawdziwych wiadomości przesyłanych pocztą elektroniczną i w tym samym umiejscowieniu co one, stanowi „używanie [...] poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego” w rozumieniu tego przepisu, przy czym losowe określenie odbiorców tych reklam jest w tym względzie pozbawione znaczenia, podobnie nie ma wymogu stwierdzenia stopnia obciążenia dla użytkownika, ponieważ takie używanie jest dozwolone jedynie pod warunkiem, że użytkownik ten został poinformowany w jasny i dokładny sposób o szczegółowych zasadach rozpowszechniania takiej reklamy, a w szczególności o fakcie, iż reklamy są wyświetlane na liście otrzymanych prywatnych e-maili, oraz że wyraził on swoją zgodę w konkretny sposób i ze świadomością tego, że będzie on otrzymywał takie wiadomości reklamowe.

- 2) Punkt 26 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych) należy interpretować w ten sposób, że działanie polegające na wyświetlaniu w skrzynce odbiorczej użytkownika usługi prowadzenia konta poczty elektronicznej wiadomości reklamowych w formie zbliżonej do prawdziwych wiadomości przesyłanych pocztą elektroniczną i w tym samym umiejscowieniu co one wchodzi w zakres pojęcia „uporczywego i niechcianego namawiania do zakupu produktów” użytkowników usług prowadzenia konta poczty elektronicznej w rozumieniu tego przepisu, jeśli z jednej strony wyświetlanie tych wiadomości reklamowych miało charakter wystarczająco częsty i regularny, by uznać je za „uporczywe namawianie”, i z drugiej strony, w braku wyrażenia przez użytkownika zgody na wyświetlanie tej reklamy, może zostać uznane za „niechciane namawianie”.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – WD/job-medium GmbH w likwidacji

(Sprawa C-233/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88 WE – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Artykuł 7 ust. 1 – Prawo do ekwiwalentu pieniężnego za coroczny płatny urlop niewykorzystany do chwili ustania stosunku pracy – Zakończenie stosunku pracy przez pracownika bez zachowania terminu wypowiedzenia]

(2022/C 51/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: WD

Strona pozwana: job-medium GmbH w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy w świetle art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop za bieżący ostatni rok pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik bez ważnej przyczyny jednostronnie rozwiązuje stosunek pracy bez zachowania terminu wypowiedzenia.
- 2) Nie ma potrzeby sprawdzania przez sąd krajowy, czy wykorzystanie przez tego pracownika przysługujących mu dni płatnego urlopu było niemożliwe.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. – Komisja Europejska/UG**(Sprawa C-249/20 P) ⁽¹⁾****[Odwołanie – Służba publiczna – Członek personelu kontraktowego – Umowa na czas nieokreślony – Rozwiązanie – Powody zwolnienia z pracy – Przeinaczenie – Krzywda – Dopuszczalność – Brak rozstrzygnięcia w przedmiocie jednego z żądań]**

(2022/C 51/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: UG (przedstawiciele: początkowo M. Richard i P. Junqueira de Oliveira, następnie M. Richard, adwokaci)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2020 r., UG/Komisja (T-571/17, niepublikowany, EU:T:2020:141) zostaje uchylony w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 października 2016 r. o rozwiązaniu z UG umowy o pracę na czas nieokreślony, stwierdzono istnienie naruszenia prawa mogącego skutkować powstaniem odpowiedzialności tej instytucji i odrzucono jako niedopuszczalne żądanie UG dotyczące zadośćuczynienia za krzywdę.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do Sądu Unii Europejskiej celem ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Aurubis AG/Bundesrepublik Deutschland**(Sprawa C-271/20) ⁽¹⁾****[Odesłanie prejudycjalne – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – System przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 3 lit. d) – Podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie – Pojęcia „spalania” i „paliwa” – Produkcja miedzi pierwotnej metodą wytapiania zawieszinowego – Wniosek o przydział – Kwoty objęte wnioskiem i jeszcze nieprzydzielone w dniu upływu okresu rozliczeniowego – Możliwość wydania tych uprawnień w kolejnym okresie rozliczeniowym tytułem wykonania orzeczenia sądowego wydanego po tym dniu]**

(2022/C 51/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aurubis AG

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. d) decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie” obejmuje w ramach instalacji wytwarzającej miedź pierwotną, której działalność jest objęta załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87 w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, piec do wytapiania zawieszinowego, w którym odbywa się utlenianie siarki występującej w używanym surowcu, jakim jest koncentrat miedzi.
- 2) Decyzję 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że bezpłatne uprawnienia, do których operator instalacji ma prawo w odniesieniu do trzeciego okresu rozliczeniowego (lata 2013–2020), mogą zostać wydane temu operatorowi jeszcze po dniu 31 grudnia 2020 r. tytułem wykonania orzeczenia sądowego wydanego po tym dniu.

(¹) Dz.U. C 287 z 31.8.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris – Francja) – IB/FA

(Sprawa C-289/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Jurysdykcja do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwód – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) – Pojęcie „zwykłego pobytu” powoda lub wnioskodawcy]

(2022/C 51/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IB

Strona pozwana: FA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że małżonek, który dzieli swoje życie między dwa państwa członkowskie, może mieć miejsce zwykłego pobytu tylko w jednym z tych państw członkowskich, co oznacza, że jedynie sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się to miejsce zwykłego pobytu, posiadają jurysdykcję do orzekania w przedmiocie wniosku o rozwiązanie związku małżeńskiego.

(¹) Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Veszprémi Törvényszék – Węgry) – Amper Metal Kft / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-334/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 – Transakcja podlegająca opodatkowaniu VAT – Pojęcie – Artykuł 168 lit. a) i art. 176 – Prawo do odliczenia naliczonego VAT – Odmowa – Usługi reklamowe uznane za nadmiernie kosztowne i bezużyteczne przez organ podatkowy – Brak obrotu wygenerowanego na rzecz podatnika]

(2022/C 51/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Veszprémi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amper Metal Kft

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatnik może odliczyć podatek od wartości dodanej (VAT) naliczony z tytułu usług reklamowych, jeżeli takie świadczenie usług stanowi transakcję podlegającą VAT w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 i pozostaje w bezpośrednim i ścisłym związku z jedną lub kilkoma realizowanymi przez niego opodatkowanymi transakcjami lub z całą działalnością gospodarczą tego podatnika z tytułu kosztów ogólnych, przy czym nie należy brać pod uwagę okoliczności, że cena zafakturowana za te usługi jest nadmierna w stosunku do wartości referencyjnej określonej przez krajowy organ podatkowy lub że te usługi nie doprowadziły do zwiększenia obrotu tego podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – QY/Finanzamt Österreich, anciennement Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

(Sprawa C-372/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 45 i 48 TFUE – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Świadczenia rodzinne przyznawane pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim – Zniesienie – Artykuł 288 akapit drugi TFUE – Akty prawne Unii – Zakres stosowania rozporządzeń – Przepisy krajowe, których podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż zakres stosowania rozporządzenia – Przesłanki – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 11 ust. 3 lit. a) i e) – Zakres stosowania – Pracownica będąca obywatelką państwa członkowskiego zatrudniona jako pracownica organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, skierowana do pełnienia misji w państwie trzecim – Artykuł 68 ust. 3 – Prawo wnioskodawcy ubiegającego się o świadczenia rodzinne do złożenia jednego wniosku do instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, lub do instytucji państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności]

(2022/C 51/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QY

Strona pozwana: Finanzamt Österreich, dawniej Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że pracownicę będącą obywatelką państwa członkowskiego, w którym zarówno ona, jak i jej dzieci mają miejsce zamieszkania, która została zatrudniona na podstawie umowy o pracę w charakterze pracownicy organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i zgodnie z ustawodawstwem tego innego państwa członkowskiego jest objęta obowiązkowym systemem zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, a jej miejsce pełnienia misji zostało wyznaczone w państwie trzecim nie bezpośrednio po zatrudnieniu, lecz po odbyciu przez nią szkolenia w tym innym państwie członkowskim, do którego wróciła ona następnie w celu przejścia etapu reintegracji, należy postrzegać jako wykonującą pracę najemną w tym ostatnim państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 288 akapit drugi TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, którego podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż podmiotowy zakres stosowania rozporządzenia nr 883/2004 w zakresie, w jakim przewiduje ono zrównanie obywateli państw będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z obywatelami tego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że owo uregulowanie będzie interpretowane w sposób zgodny z tym rozporządzeniem, a pierwszeństwo tego ostatniego nie zostanie podważone.
- 3) Artykuł 68 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 i art. 60 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że wiążą one wzajemnie instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i instytucję państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności w taki sposób, że wnioskodawca ubiegający się o przyznanie świadczeń rodzinnych powinien złożyć tylko jeden wniosek do jednej z tych instytucji, a następnie te dwie instytucje powinny rozpatrzyć wspólnie wspomniany wniosek.
- 4) Artykuły 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie zniosło w sposób ogólny prawo do świadczeń rodzinnych, które dotychczas wypłacało pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim, o ile, po pierwsze, to zniesienie znajduje zastosowanie bez rozróżnienia zarówno do beneficjentów będących obywatelami tego państwa członkowskiego, jak i do obywateli innych państw członkowskich, oraz, po drugie, owo zniesienie stwarza różnicę w traktowaniu zainteresowanych pracowników organizacji humanitarnych nie w zależności od tego, czy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu przed wprowadzeniem wspomnianego zniesienia lub po nim, lecz stosownie do tego, czy dzieci tych pracowników mieszkają z nimi w państwie członkowskim, czy w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Vodafone Kabel Deutschland GmbH/Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

(Sprawa C-484/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze – Artykuł 62 ust. 4 – Obowiązujące opłaty – Artykuł 107 ust. 1 – Pełna harmonizacja – Artykuł 115 ust. 1 i 2 – Transpozycja i stosowanie – Abonament za telewizję kablową i dostęp do Internetu – Umowy na czas nieokreślony zawarte przed datą transpozycji tej dyrektywy – Opłaty mające zastosowanie do transakcji płatniczych bez autoryzacji polecenia zapłaty zleconego po tej dacie]

(2022/C 51/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Vodafone Kabel Deutschland GmbH

Druga strona postępowania: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Sentencja

Artykuł 62 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywę 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi w ramach umów z konsumentami zawartych na czas nieokreślony zakaz pobierania opłat z tytułu korzystania z instrumentów płatniczych i usług płatniczych, o których mowa w tym art. 62 ust. 4, ma zastosowanie wyłącznie do transakcji płatniczych zleconych w ramach wykonywania umów zawartych po dniu 13 stycznia 2018 r., w ten sposób że opłaty te mają nadal zastosowanie do transakcji płatniczych zleconych po tej dacie w ramach wykonania umów zawartych na czas nieokreślony przed tą datą.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie – Polska) – Delfarma sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Sprawa C-488/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów – Środki o skutku równoważnym z ograniczeniami ilościowymi – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Import równoległy produktów leczniczych – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące wygaśnięcie z mocy prawa pozwolenia na import równoległy po upływie roku od wygaśnięcia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu referencyjnego produktu leczniczego – Ochrona zdrowia i życia ludzi – Proporcjonalność – Dyrektywa 2001/83/WE – Nadzór nad bezpieczeństwem farmakoterapii]

(2022/C 51/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delfarma Sp. z o.o.

Strona przeciwna: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Sentencja

Artykuły 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym wygaśnięcie z mocy prawa, bez zbadania ewentualnego ryzyka dla zdrowia i życia ludzi, pozwolenia na import równoległy produktu leczniczego po upływie jednego roku od daty wygaśnięcia referencyjnego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu. Okoliczność, że importerzy równolegeli są zwolnieni z obowiązku przedstawiania okresowych sprawozdań dotyczących bezpieczeństwa, nie stanowi sama w sobie względu mogącego uzasadnić wydanie takiej decyzji.

(¹) Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 4 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei conti – Sezione regionale di controllo per la Campania – Włochy) – Comune di Camerota

(Sprawa C-161/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 53 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2011/85/UE – Dyrektywa 2011/7/UE – Polityka gospodarcza i pieniężna – Jednostka samorządu terytorialnego mająca trudności finansowe – Plan przywrócenia równowagi finansowej – Uregulowanie krajowe zawieszające funkcje kontrolne trybunału obrachunkowego ze względu na kryzys sanitarny związany z pandemią COVID-19 – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu krajowego” – Brak sporu zawisłego przed sądem odsyłającym – Oczywista niedopuszczalność]

(2022/C 51/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei conti – Sezione regionale di controllo per la Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Comune di Camerota

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawiony przez Corte dei conti – Sezione regionale di controllo per la Campania (trybunał obrachunkowy – regionalna izba kontroli regionu Kampania, Włochy) postanowieniem z dnia 9 marca 2021 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – TUIfly GmbH/FI, RE

(Sprawa C-253/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 – Artykuł 7 – Artykuł 8 ust. 3 – Odmowa przyjęcia na pokład, odwołanie lub duże opóźnienie lotu – Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów – Pojęcie „odwołania” – Przekierowanie lotu na lotnisko, które nie znajduje się w tym samym mieście, miejscowości lub regionie, co lotnisko pierwotnie przewidziane – Zmiana planu podróży polegająca na przewiezieniu pasażerów autobusem]

(2022/C 51/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TUIfly GmbH

Strona pozwana: FI, RE

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że lot przekierowany, w przypadku którego lądowanie ma miejsce na lotnisku innym, niż lotnisko pierwotnie przewidziane, które nie obsługuje tego samego miasta, miejscowości lub regionu może prowadzić do przyznania pasażerowi prawa do odszkodowania w związku z odwołaniem lotu.

(¹) Dz.U. C 289 z 19.7.2021.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-252/19, Pech / Rada, wniesione w dniu 2 lipca 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-408/21 P)

(2022/C 51/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Gregorio Merino, E. Dumitriu-Segnana, K. Pavlaki, E. Rebasti, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Laurent Pech, Królestwo Szwecji

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w odniesieniu do kwestii stanowiących przedmiot niniejszego odwołania; oraz
- obciążenie skarżącego w sprawie T-252/19 kosztami poniesionymi przez Radę w pierwszej instancji oraz w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Rada podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy: błędna wykładnia i niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 (¹)

Część pierwsza zarzutu: Sąd błędnie ocenił kwestię, czy objęta wnioskiem opinia ma szczególnie szeroki zakres, i zinterpretował to określone przez orzecznictwo kryterium w sposób, który czyni je bezskutecznym. Nie ustosunkowując się do argumentów przedstawionych w tym względzie przez Radę, Sąd uchybił również obowiązкови uzasadnienia.

Część druga zarzutu: Sąd naruszył prawo, gdyż nie wziął pod uwagę wrażliwego charakteru opinii prawnej w świetle szczególnych okoliczności kontekstu, w którym ją wydano, a zwłaszcza jej kluczowego znaczenia dla procesu podejmowania decyzji. Zasugerowana przez Sąd wykładnia wrażliwego charakteru opinii prawnej, która oddziela treść opinii prawnej od towarzyszących jej okoliczności, jest wadliwa pod względem prawnym i pozbawia w znacznym stopniu istoty ochronę przyznaną na podstawie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia.

Część trzecia zarzutu: Sąd błędnie ocenił kwestię, czy ujawnienie opinii prawnej wpłynęłoby negatywnie na przyszłe postępowanie sądowe, naruszając równość stron w postępowaniu przed sądem i prawo Rady do obrony.

Zarzut drugi: błędna wykładnia i niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001

Część pierwsza zarzutu drugiego: rozstrzygając o możliwości zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że w decyzji potwierdzającej należało przedstawić konkretne dowody, lecz nie uczyniono tego. Ponadto Sąd ograniczył swoje rozumowanie do ogólnych stwierdzeń, w których w generalny sposób odmawia ochrony, zamiast odnieść się konkretnie do przedstawionego przez Radę uzasadnienia dotyczącego ryzyka dla jej procesu decyzyjnego.

Część druga zarzutu drugiego: Sąd naruszył również prawo, uznając, że zasada odpowiedzialności demokratycznej, która leży u podstaw zwiększonej przejrzystości dokumentów legislacyjnych, stosuje się w ten sam sposób do wszystkich dokumentów dotyczących procedur ustawodawczych, niezależnie od tego, czy zawierają one stanowiska decydentów politycznych, czy też zostały sporządzone przez służby wewnętrzne, w tym Służbę Prawną.

Zarzut trzeci: naruszenie art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem i przeinaczenie okoliczności faktycznych

Wreszcie Sąd odmówił otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo i uwzględnienia faktu, że w sprawie rozporządzenia 2020/2092 ⁽²⁾ wszczęto postępowanie sądowe w odniesieniu do tych samych kwestii prawnych, które omówiono w opinii. Stanowi to uchybienie proceduralne, wskutek którego Rada nie mogła zostać wysłuchana w przedmiocie elementu mającego zasadnicze znaczenie w sprawie przed Sądem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (Dz.U. 2020, L 433 I, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 maja 2021 r. w sprawie T-510/19, Puma/EUIPO – Gemma Group, wniesione w dniu 28 lipca 2021 r. przez Puma SE (Przedstawienie zwierzęcia z rodziny kotowatych w fazie wyskoku)**(Sprawa C-462/21 P)**

(2022/C 51/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Puma SE (przedstawiciel: P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2021 r., Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że Puma SE pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 17 maja 2021 r. w sprawie T-328/20, Electrodomésticos Taurus, S.L./EUIPO – Shenzen Aukey E-Business Co. Ltd, wniesione w dniu 19 lipca 2021 r. przez Electrodomésticos Taurus, S.L.**(Sprawa C-468/21 P)**

(2022/C 51/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Electrodomésticos Taurus, S.L. (przedstawiciel: E. Manresa Medina, abogado)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Shenzen Aukey E-Business Co. Ltd

Postanowieniem z dnia 6 października 2021 r. wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości stwierdziła niedopuszczalność odwołania i orzekła, że Electrodomésticos Taurus, S.L. pokrywa własne koszty.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 14 września 2021 r. – CaixaBank S.A. / X**

(Sprawa C-565/21)

(2022/C 51/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: CaixaBank S.A.

Druga strona postępowania kasacyjnego: X

Pytania prejudycjalne

1. Czy sprzeczne z art. 3 ust. 1, art. 4 i 5 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ jest orzecznictwo krajowe, w którym – ze względu na istnienie przepisów szczególnych prawa krajowego dotyczących prowizji za udzielenie kredytu, przewidzianej jako zapłata za usługi związane z oceną, udzieleniem pożyczki lub kredytu hipotecznego lub zarządzaniem pożyczką lub kredytem hipotecznym, bądź za inne podobne usługi nieodłącznie związane z działalnością kredytodawcy wynikającą z udzielenia pożyczki lub kredytu, która to zapłata jest uiszczana jednorazowo i, co do zasady, w chwili zawarcia umowy – uznaje się, że warunek, w którym została przewidziana taka prowizja, reguluje istotny element umowy, ponieważ prowizja ta stanowi główną pozycję ceny, i nie może zostać uznany za nieuczciwy, jeżeli jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w szerokim rozumieniu ustalonym w orzecznictwie Trybunału?
2. Czy sprzeczne z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG jest orzecznictwo krajowe, które, w celu dokonania oceny prostego i zrozumiałego charakteru warunku dotyczącego istotnego elementu umowy pożyczki lub kredytu hipotecznego, uwzględnia takie okoliczności jak powszechna znajomość takiego warunku wśród konsumentów, obowiązkowe informacje, które instytucja finansowa musi przekazać potencjalnemu kredytobiorcy zgodnie z przepisami dotyczącymi znormalizowanych arkuszy informacyjnych, reklama instytucji bankowych, szczególna uwaga, jaką przeciętny konsument zwraca na ów warunek, ponieważ jest on elementem ceny, który należy uiścić w całości w chwili zaciągnięcia kredytu, i stanowi istotną część obciążenia finansowego, jakie konsument ponosi w związku z uzyskaniem kredytu, a także fakt, że brzmienie, umiejscowienie i struktura warunku pozwalają na dokonanie oceny tego, czy stanowi on istotny element umowy?
3. Czy sprzeczne z art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG jest orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym warunek umowny taki jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, dotyczący prowizji za udzielenie pożyczki lub kredytu, której celem jest uiszczenie zapłaty za usługi związane z oceną, sporządzeniem i zindywidualizowanym rozpatrzeniem wniosku o pożyczkę lub kredyt (ocena możliwości przyznania kredytu, zdolności kredytowej dłużnika, stanu obciążeń nieruchomości, na której ma być ustanowiona hipoteka itd., jako przesłanki udzielenia pożyczki lub kredytu), która to prowizja jest wyraźnie określona w przepisach krajowych jako zapłata za czynności nieodłącznie związane z udzieleniem pożyczki lub kredytu, nie stwarza, na niekorzyść konsumenta i w sprzeczności z wymogiem dobrej wiary, znaczącej nierównowagi praw i obowiązków stron wynikających z umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, [polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 002 p. 288–293])

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – NC / BA, DA, DV i CG

(Sprawa C-583/21)

(2022/C 51/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NC

Strona pozwana: BA, DA, DV i CG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ i w związku z tym treść tej dyrektywy ma zastosowanie do sytuacji, w której notariusz prowadzący kancelarię notarialną, urzędnik publiczny, będący jednocześnie prywatnym przedsiębiorcą zatrudniającym pracowników – przy czym jego status pracodawcy regulują ogólne przepisy prawa pracy oraz sektorowy układ zbiorowy pracy – który obejmuje stanowisko poprzedniego ustępującego notariusza prowadzącego kancelarię notarialną, przejmując jego repertorium, kontynuuje prowadzenie działalności w tym samym miejscu pracy z tym samym wyposażeniem majątkowym i przejmuje pracowników, których zatrudniał poprzedni notariusz prowadzący tę kancelarię?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – JD / BA, DA, DV i CG

(Sprawa C-584/21)

(2022/C 51/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JD

Strona pozwana: BA, DA, DV i CG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ i w związku z tym treść tej dyrektywy ma zastosowanie do sytuacji, w której notariusz prowadzący kancelarię notarialną, urzędnik publiczny, będący jednocześnie prywatnym przedsiębiorcą zatrudniającym pracowników – przy czym jego status pracodawcy regulują ogólne przepisy prawa pracy oraz sektorowy układ zbiorowy pracy – który obejmuje stanowisko poprzedniego ustępującego notariusza prowadzącego kancelarię notarialną, przejmując jego repertorium, kontynuuje prowadzenie działalności w tym samym miejscu pracy z tym samym wyposażeniem majątkowym i przejmuje pracowników, których zatrudniał poprzedni notariusz prowadzący tę kancelarię?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – TA/BA, DA, DV i CG

(Sprawa C-585/21)

(2022/C 51/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TA

Strona pozwana: BA, DA, DV i CG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ i w związku z tym treść tej dyrektywy ma zastosowanie do sytuacji, w której notariusz prowadzący kancelarię notarialną, urzędnik publiczny, będący jednocześnie prywatnym przedsiębiorcą zatrudniającym pracowników – przy czym jego status pracodawcy regulują ogólne przepisy prawa pracy oraz sektorowy układ zbiorowy pracy – który obejmuje stanowisko poprzedniego ustępującego notariusza prowadzącego kancelarię notarialną, przejmując jego repertorium, kontynuuje prowadzenie działalności w tym samym miejscu pracy z tym samym wyposażeniem majątkowym i przejmuje pracowników, których zatrudniał poprzedni notariusz prowadzący tę kancelarię?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid (Hiszpania) w dniu 20 września 2021 r. – FZ/BA, DA, DV i CG

(Sprawa C-586/21)

(2022/C 51/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n.º 1 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FZ

Strona pozwana: BA, DA, DV i CG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów⁽¹⁾ i w związku z tym treść tej dyrektywy ma zastosowanie do sytuacji, w której notariusz prowadzący kancelarię notarialną, urzędnik publiczny, będący jednocześnie prywatnym przedsiębiorcą zatrudniającym pracowników – przy czym jego status pracodawcy regulują ogólne przepisy prawa pracy oraz sektorowy układ zbiorowy pracy – który obejmuje stanowisko poprzedniego ustępującego notariusza prowadzącego kancelarię notarialną, przejmując jego repertorium, kontynuuje prowadzenie działalności w tym samym miejscu pracy z tym samym wyposażeniem majątkowym i przejmuje pracowników, których zatrudniał poprzedni notariusz prowadzący tę kancelarię?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 20 października 2021 r. – Climate Corporation Emissions Trading GmbH/Finanzamt Österreich

(Sprawa C-641/21)

(2022/C 51/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Climate Corporation Emissions Trading GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Österreich

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2006/112/WE, zmienioną dyrektywą 2008/8/WE⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że organy i sądy krajowe zobowiązane są uznać, że miejsce świadczenia usługi, które formalnie zgodnie z prawem stanowionym znajduje się w innym państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba usługobiorcy, znajduje się na terytorium krajowym, jeżeli świadczący usługę podatnik krajowy powinien być wiedzieć, że poprzez świadczoną usługę bierze udział w oszustwie w zakresie VAT popełnionym w ramach łańcucha dostaw?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmieniona dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług (Dz.U. 2008, L 44, s. 11).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 9 listopada 2021 r. – A

(Sprawa C-676/21)

(2022/C 51/28)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: A

Inny uczestnik: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia dotyczące swobodnego przepływu towarów zawarte w tytule II części trzeciej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub w art. 110 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które przewidują, że podatek od pojazdów samochodowych zawarty w wartości pojazdu w rozumieniu Autoverolaki (1482/1994) (ustawy o podatku od pojazdów samochodowych [1482/1994]) nie podlega zwrotowi właścicielowi pojazdu w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, gdy ten właściciel wywozi pojazd w celu stałego używania go w innym państwie członkowskim? Czy ma w tym względzie znaczenie, czy zamiarem było, aby pojazd był stale używany głównie na terytorium państwa członkowskiego, które pobrało podatek od pojazdów samochodowych i czy rzeczywiście pojazd ten był stale używany głównie w tym państwie?
- 2) Jeżeli zamiar używania i rzeczywiste używanie pojazdu mają znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze, to w jaki sposób należy udowodnić przedmiotowy zamiar przejściowego używania i przejściowe używanie, skoro nie można z góry ustalić okresu używania pojazdu prywatnego w państwie członkowskim?

- 3) Jeżeli odmowa zwrotu podatku przy wywozie w rozumieniu ustawy o podatku od pojazdów samochodowych stanowi ograniczenie swobodnego przepływu towarów w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, to czy ograniczenie to może być uzasadnione celem ograniczenia wywozu starych pojazdów, które często znajdują się w złym stanie i powodują zanieczyszczenie środowiska? Czy ograniczenie zwrotu podatku przy wywozie do pojazdów mających mniej niż 10 lat należy uznać za niezgodne z prawem Unii z tego powodu, że podatek od pojazdów samochodowych jest jednocześnie pobierany od przywożonych samochodów używanych niezależnie od ich okresu używania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 17 listopada 2021 r. – RSD Reise Service Deutschland GmbH/ QL

(Sprawa C-690/21)

(2022/C 51/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: RSD Reise Service Deutschland GmbH

Druga strona postępowania: QL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2302⁽¹⁾ w razie rozwiązania umowy przez organizatora z powodu ogólnoświatowej pandemii należy interpretować w ten sposób, że w danym przypadku podróżny może zostać zmuszony do przyjęcia vouchera w miejsce żadanego zwrotu wpłat lub do zaakceptowania odroczenia zwrotu wpłat?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydane w dniu 15 września 2021 r. w sprawie T-107/20, Boshab/Rada, wniesione w dniu 24 listopada 2021 r. przez Évariste'a Boshaba

(Sprawa C-708/21 P)

(2022/C 51/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Évariste Boshab (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, T. Payan, A. Guillerme)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 września 2021 r. w sprawie T-107/20, Boshab/Rada;

- odniesienie się do istoty skargi i stwierdzenie nieważności decyzji 2019/2109/WPZiB⁽¹⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ona nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika do decyzji 2020/788/WPZiB, a także rozporządzenia wykonawczego 2019/2101/UE⁽²⁾ w zakresie, w jakim pozostawia ono nazwisko wnoszącego odwołanie w pkt 8 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty prawne, dotyczące naruszenia prawa do obrony i oczywistego błędu w ocenie.

Jeżeli chodzi o zarzut pierwszy, wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd naruszył jego prawo do obrony, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ nie wyciągnął odpowiednich wniosków z faktu, że Rada – nie dokonując koniecznych weryfikacji, w szczególności w drodze przesłuchania – pozbawiła prawo do bycia wysłuchanym jego istoty, a w konsekwencji postępowanie prowadzące do przedłużenia wpisu mogło zakończyć się inaczej.

Jeżeli chodzi o zarzut drugi, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie wziął pod uwagę okoliczności, że środki tymczasowe mają charakter zabezpieczający i z definicji tymczasowy, a ich ważność jest zawsze uzależniona od utrzymania się okoliczności faktycznych i prawnych, które leżały u podstaw ich przyjęcia, a także od konieczności ich utrzymania na potrzeby realizacji związanego z nimi celu; ponieważ nie stwierdził, że informacje i dowody przedstawione przez Radę w żaden sposób nie mogły uzasadnić jakiegokolwiek zachowania objętego kryterium umieszczenia w spornych wykazach, mianowicie czynów stanowiących poważne naruszenie praw człowieka; ponieważ nie wytknął Radzie faktu, że nie zbadała ona informacji i dowodów przekazanych przez wnoszącego odwołanie w ramach procedury przeglądu i nie przeprowadziła na tej podstawie własnych weryfikacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2019/2109 z dnia 9 grudnia 2019 r. zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2019, L 318, s. 134).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2019/2101 z dnia 9 grudnia 2019 r. w sprawie wykonania art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2019, L 318, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Pitești (Rumunia) w dniu 24 listopada 2021 r. – MK

(Sprawa C-709/21)

(2022/C 51/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Pitești

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 148 ust. 2 konstytucji Rumunii w wykładni dokonanej przez Curtea Constituțională (trybunał konstytucyjny) w orzeczeniu nr 390/2021, zgodnie z którym sądy krajowe nie są uprawnione do badania zgodności przepisu krajowego, uznanego za zgodny z konstytucją na mocy orzeczenia Curtea Constituțională, z przepisami prawa Unii Europejskiej?

- 2) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 99 lit. §) rumuńskiej ustawy nr 303/2004 o statusie sędziów i prokuratorów, który umożliwia wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i nałożenie kary dyscyplinarnej na sędziego za niewykonanie orzeczenia Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego), w przypadku gdy sędzia ten ma uznać pierwszeństwo stosowania prawa Unii Europejskiej względem uzasadnienia orzeczenia Curtea Constituțională, a zatem przepisu krajowego, który pozbawia tego sędziego uprawnienia do zastosowania wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), któremu przyznaje pierwszeństwo?
- 3) Czy zasada niezawisłości sędziowskiej ustanowiona w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie krajowym praktykom sądowym zabraniającym sędziemu, pod groźbą konsekwencji dyscyplinarnych, stosowania orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu karnym, obejmującym spór dotyczący rozsądnego czasu trwania postępowania karnego, który został uregulowany w art. 488¹ rumuńskiego kodeksu postępowania karnego?

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-448/18, Ryanair i in./Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2021 r. przez Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd

(Sprawa C-758/21 P)

(2022/C 51/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd (przedstawiciele: E. Vahida, avocat, B. Byrne, advocaat, i S. Rating, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 5 i 6 oraz art. 9, 10 i 11 decyzji Komisji (UE), 2018/628 (zaskarżonej decyzji) ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszących odwołanie, lub tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; w każdym razie
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w jego ramach oraz w związku z postępowaniem w sprawie T-448/18.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszący je podnoszą cztery zarzuty.

Po pierwsze, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa odrzucając jako niedopuszczalne i, z tego względu, pomijając w ramach przeprowadzanej przezeń kontroli kluczowe dowody przedstawione przez wnoszących odwołanie przed zamknięciem ustnego etapu postępowania przed Sędem. Sąd: dopuścił się naruszenia prawa pomijając czy też nienależycie uwzględniając zasady prawne leżące u podstaw przepisów ustanowionych w art. 85 § 1–3 swego regulaminu postępowania oraz pomijając orzecznictwo, w którym zastosowano te przepisy.

Po drugie, Sąd miał dokonać błędnej wykładni art. 17 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ oraz błędnie stosując art. 296 TFUE stwierdzając odpowiednio, że: i) Komisja nie dopuściła się naruszenia mającego zastosowanie okresu przedawnienia dla odzyskania pomocy oraz; ii) dostatecznie uzasadniła zaskarżoną decyzję w tym względzie.

Po trzecie, Sąd miał przeinaczyć przedstawione mu uprzednio dowody oceniając, że Komisja zgodnie z prawem zastosowała tzw. kryterium podmiotu prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej ustalając to, czy wnoszącym odwołanie przysporzona została korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Sąd miał przeinaczyć dowody odnoszące się do i) opłaty za zapewnienie bezpieczeństwa określonej w umowie w sprawie usług portu lotniczego zawartej między tym portem lotniczym a spółką Ryanair; ii) oszacowania spodziewanych potencjalnie przez port lotniczy przyrostowych kosztów operacyjnych oraz iii) współczynnika przyjętego przez Komisję przy przeprowadzaniu przez nią oceny ex ante oceny rentowności przyrostowej.

Po czwarte, Sąd dopuścił się naruszenia prawa stwierdzając, że błędy dotyczące obliczonej kwoty podlegającej odzyskaniu pomocy opartej na zgromadzonych ex ante danych nie muszą być korygowane w oparciu o dane zawarte ex post w aktach sprawy w momencie przyjmowania zaskarżonej decyzji.

-
- (¹) Decyzja Komisji (UE) 2018/628 z dnia 11 listopada 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.24221(2011/C) (ex 2011/NN) udzielonej przez Austrię na rzecz portu lotniczego w Klagenfurcie, spółki Ryanair i innych przewoźników lotniczych korzystających z tego portu lotniczego [notyfikowana jako dokument nr C(2016) 7131] (Dz.U. 2018 L 107, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (EU) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 października 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Veszprémi Törvényszé – Węgry) – ENERGOTT Fejlesztő és Vagyongezelő Kft/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-643/20) (¹)

(2022/C 51/33)

Język postępowania: węgierski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – BZ/EBC

(Sprawa T-500/16) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel EBC – Wniosek o uznanie zawodowego podłoża choroby – Odpowiedzialność pozaumowna – Szkoda majątkowa – Krzywda]

(2022/C 51/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: E. Carlini i F. Feyerbacher, pełnomocnicy, których wspierał adwokat B. Wägenbaur)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej żądania stwierdzenia nieważności decyzji EBC z dnia 29 sierpnia 2011 r., 20 grudnia 2011 r. i 25 kwietnia 2012 r., a także naprawienia szkody materialnej i krzywdy, których skarżąca doznała wskutek działań EBC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) BZ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ [poufne] (sprawa zarejestrowana pierwotnie w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą [poufne], przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 24 listopada 2021 r. – Al Zoubi/Rada

(Sprawa T-257/19) ⁽¹⁾

[Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii – Zamrożenie środków finansowych – Błędy w ocenie]

(2022/C 51/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Khaldoun Al Zoubi (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 13), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 18 I, s. 4), decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 36), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2019, L 132, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2019, L 234, s. 31), decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 66) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2020, L 168, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/798 z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii, decyzji Rady (WPZiB) 2020/719 z dnia 28 maja 2020 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/716 z dnia 28 maja 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim akty te dotyczą Khaldouna Al Zoubiego.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – HC/Komisja

(Sprawa T-804/19) (¹)

[Służba publiczna – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie – Konkurs otwarty EPSO/AD/363/18 – Decyzja o niedopuszczeniu skarżącego do kolejnego etapu konkursu – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Zarzut niezgodności z prawem – Równość traktowania – Proporcjonalność – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada dobrej administracji – System językowy konkursu – Dyskryminacja ze względu na język – Odpowiedzialność]

(2022/C 51/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HC (przedstawiciele: G. Pandey, V. Villante i D. Rovetta, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Brauhoff, T. Lilamand i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności: (1) ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/363/18 z dnia 11 października 2018 r. zorganizowanym w celu utworzenia dwóch list rezerwy kadrowej, z których Komisja miałaby zatrudniać administratorów (AD 7) w dziedzinie cel i podatków; (2) decyzji komisji konkursowej tego konkursu o niewpisaniu nazwiska skarżącego na listę osób zaproszonych do udziału w ocenie zintegrowanej; (3) decyzji tej komisji konkursowej oddalającej jego wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy; (4) decyzji Komisji z dnia 20 sierpnia 2019 r. oddalającej jego zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej; (5) listy kandydatów zaproszonych do następnego etapu konkursu oraz, po drugie, o zasądzenie odszkodowania za poniesioną w związku z tym szkodę.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HC zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – JR/Komisja

(Sprawa T-265/20) (¹)

[Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Dokumenty dotyczące egzaminu ustnego konkursu – Częściowa odmowa dostępu – Metoda zaokrąglania ocen – Współczynniki wyważenia poszczególnych części i podczęści egzaminu ustnego – Tajność prac komisji konkursowej – Rozporządzenie (UE) nr 2018/1725 – Częściowe umorzenie postępowania]

(2022/C 51/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: JR (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Milanowska, C. Ehrbar i H. Kranenborg, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lutego 2020 r. i z dnia 9 kwietnia 2020 r. odmawiających skarżącej dostępu do niektórych dokumentów dotyczących konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD 6) – 1 – Administratorzy.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie żądań skarżącej zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 lutego 2020 r. i z dnia 9 kwietnia 2020 r. w zakresie, w jakim odmówiono jej dostępu do metody zaokrąglania ocen, stosowanej przez komisję konkursową w konkursie wewnętrznym COM/03/AD/18 (AD 6) – 1 – Administratorzy.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 9 kwietnia 2020 r. w zakresie, w jakim odmówiono w niej dostępu do dokumentu zawierającego współczynniki wyważenia dla dwóch części egzaminu ustnego (rozmowa i ustrukturyzowana prezentacja), przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie wewnętrznym COM/03/AD/18 (AD 6) – 1 – Administratorzy oraz dla dwóch podczęści rozmowy kwalifikacyjnej (doświadczenie zawodowe i motywacja), również przewidzianych w tym ogłoszeniu o konkursie.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Ruiz-Ruiz/Komisja(Sprawa T-293/20) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/371/19 – Decyzja komisji konkursowej o niedopuszczeniu skarżącej do kolejnego etapu konkursu – Kryterium dopuszczenia do udziału dotyczące doświadczenia zawodowego – Zgodność stosowanego przez komisję konkursową kryterium z ogłoszeniem o konkursie – Oczywisty błąd w ocenie]

(2022/C 51/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vanesa Ruiz-Ruiz (Alkmaar, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, T. Lilamand i I. Melo Sampaio, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 20 września 2019 r. o oddaleniu wniosku o ponowne rozpatrzenie odmowy dopuszczenia skarżącej do udziału w kolejnym etapie konkursu EPSO/A/371/19, a także decyzji organu powołującego z dnia 7 lutego 2020 r. o oddaleniu zażalenia złożonego przez skarżącą na tę decyzję.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursowej z dnia 20 września 2019 r. o oddaleniu wniosku o ponowne rozpatrzenie wykluczenia Vanesy Ruiz-Ruiz z udziału w konkursie EPSO/A/371/19.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium/Komisja(Sprawa T-546/20) ⁽¹⁾

[Zamówienia publiczne na usługi – Postępowanie przetargowe – Usługi opracowania specyfikacji, rozwoju, konserwacji i wsparcia dla platform informatycznych DG „Podatki i unia celna” – Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi – Obowiązek uzasadnienia – Oferta rażąco niska]

(2022/C 51/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sopra Steria Benelux (Ixelles, Belgia) i Unisys Belgium (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Masson i G. Tilman)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. André i M. Ilkova, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2020 r. dotyczącej, po pierwsze, odrzucenia wspólnej oferty złożonej przez Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium w odniesieniu do części A w ramach postępowania przetargowego o numerze referencyjnym TAXUD/2019/OP/0006 odnoszącego się do usług opracowania specyfikacji, rozwoju, konserwacji i wsparcia 3. stopnia platform informatycznych Dyrekcji Generalnej „Podatki i unia celna”, a po drugie, udzielenia zamówienia publicznego innemu konsorcjum, które złożyło ofertę.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 2 lipca 2020 r. dotyczącej po pierwsze, odrzucenia wspólnej oferty złożonej przez Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium w ramach postępowania przetargowego o numerze referencyjnym TAXUD/2019/OP/0006 odnoszącego się do usług opracowania specyfikacji, rozwoju, konserwacji i wsparcia 3. stopnia Dyrekcji Generalnej „Podatki i unia celna”, a po drugie, udzielenia zamówienia publicznego innemu konsorcjum, które złożyło ofertę, w zakresie dotyczącym części A zamówienia.
- 2) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Muratbey Gida/EUIPO – M.J. Dairies (Ser o kształcie potrójnej helikoidy)

(Sprawa T-662/20) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający ser o kształcie potrójnej helikoidy – Wcześniejszy wzór międzynarodowy – Podstawa unieważnienia – Indywidualny charakter – Ujawnienie wcześniejszego wzoru – Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Inne całościowe wrażenie – Artykuł 6 rozporządzenia nr 6/2002]

(2022/C 51/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Muratbey Gida Sanayí Ve Ticaret AŞ (Istanbul, Turcja) (przedstawiciel: adwokat M. Schork)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Capostagno, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: M.J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci D. Dimitrova i I. Pakidanska)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 sierpnia 2020 r. (sprawa R 1925/2019-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między M.J. Dairies a Muratbey Gida Sanayí ve Ticaret.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Muratbey Gida Sanayí ve Ticaret AŞ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Schmid/EUIPO – Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Steirisches Kürbiskernöl g.g.A)

(Sprawa T-700/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Steirisches Kürbiskernöl g.g.A GESCHÜTZTE GEOGRAFISCHE ANGABE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Znaki towarowe zawierające odznaki, godła lub herby – Godło jednego z obszarów działalności Unii – Chronione oznaczenia geograficzne – Artykuł 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 2017/1001]]

(2022/C 51/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gabriele Schmid (Halbenrain, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Ginzburg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i M. Eberl, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Graz, Austria) (przedstawiciel: adwokat I. Hödl)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 września 2020 r. (sprawa R 2186/2019-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark a G. Schmid

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 23 września 2020 r. (sprawa R 2186/2019-4).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Gabriele Schmid.
- 3) Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Sądu z dnia 8 grudnia 2021 r. – QB/Komisja

(Sprawa T-71/21) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wynagrodzenie – Dodatek zagraniczny – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – Odmowa przyznania dodatku zagranicznego – Główna działalność zawodowa – Usługi świadczone na rzecz innego państwa]

(2022/C 51/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: QB (przedstawiciel: R. Wardyn, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i A.-C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparta na art. 270 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 6 kwietnia 2020 r. w przedmiocie odmowy przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) QB zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Jieyang Defa Industry/EUIPO – Mattel (Głowa lalki)
(Sprawa T-84/21) (¹)

[Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór przemysłowy przedstawiający głowę lalki – Wcześniejszy wzór – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Stopień swobody twórcy – Brak odmiennego całościowego wrażenia – Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002]

(2022/C 51/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jieyang Defa Industry Co. Ltd (Jieyang, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci C. Bercial Arias i F. Codevelle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Mattel, Inc. (El Segundo, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Pompe-Ciszewska i P. Mleczak)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 grudnia 2020 r. (sprawa R 2021/2019-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Mattel a Jieyang Defa Industry Co.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jieyang Defa Industry Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 110 z 29.3.2021.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Union syndicale Solidaires des SDIS de France et DOM/TOM/Komisja

(Sprawa T-152/21) (¹)

[Odpowiedzialność pozaumowna – Złożenie skargi do Komisji w zakresie stosowania prawa Unii – Terminu na udzielenie odpowiedzi – Prawo do dobrej administracji – Obowiązek dochowania należytej staranności – Rozsądny termin – Brak wystarczająco istotnego naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]

(2022/C 51/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale Solidaires des services départementaux d'incendie et de secours (SDIS) de France et DOM/TOM (Nîmes, Francja) (przedstawiciel: O. Coudray, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Ehrbar i A. Spina, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść z powodu zawinionej beczynności Komisji w rozpatrywaniu jej skargi zarejestrowanej w dniu 27 czerwca 2019 r. Unii Europejskiej (Komisji Europejskiej) zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesione szkody niematerialne, wraz z odsetkami według stopy określonej przez Europejski Bank Centralny stosowanej dla głównych operacji refinansowania, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Union syndicale Solidaires des services départementaux d'incendie et de secours (SDIS) de France et DOM/TOM zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Sądu z dnia 1 grudnia 2021 r. – Jalkh / Parlament

(Sprawa T-230/21) ⁽¹⁾

[Prawo instytucjonalne – Członek Parlamentu – Przywileje i immunitety – Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego – Artykuły 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii – Procedura uchylenia immunitetu – Oczywisty błąd w ocenie]

(2022/C 51/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Lorenz i A.M. Dumbrăvan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu P9_TA(2021)0092 z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu skarżącego [2020/2110(IMM)].

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jean-François Jalkh zostaje obciążony kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 242 z 21.6.2021.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – AL/Komisja**(Sprawa T-714/21)**

(2022/C 51/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AL (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przede wszystkim stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 4 sierpnia 2021 r. (ref. Ares (2021) 4962656) w odpowiedzi na zażalenie skarżącego w rozumieniu art. 90 ust. 2 na decyzję PMO z dnia 11 stycznia 2021 r.⁽¹⁾.
- zobowiązanie strony pozwanej do ujawnienia i przedstawienia i) dokumentacji w związku z obliczeniami stanowiącymi podstawę decyzji PMO z dnia 21 listopada 2019 r.; oraz ii) pełnego tekstu „odpowiedzi DG HR na inne zażalenie”, na której część powołało się PMO w wiadomości elektronicznej z dnia 8 października 2020 r.;
- zobowiązanie strony pozwanej do ustalenia przewidywanego kosztu środków utrzymania w okresie od 1 listopada 2020 r. do 30 września 2021 r. w oparciu o miejsce zamieszkania matki strony skarżącej w Belgii; oraz
- zobowiązanie strony pozwanej do wypłaty świadczenia na rzecz jego matki traktowanej jak dziecko pozostające na utrzymaniu w okresie od 1 listopada 2020 r. do 30 września 2021 r.;
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną art. 2 ust. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz decyzji Komisji z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących osoby traktowanej jako dziecko pozostające na utrzymaniu w zakresie, w jakim przy obliczaniu kosztów utrzymania matki strony skarżącej strona pozwana błędnie przyjęła, że miejsce zamieszkania matki skarżącej znajduje się w Rumunii, nie w Belgii. Ponadto Komisja popełniła błąd, przyjmując, że koszty utrzymania matki strony skarżącej wynoszą 50 % podstawowego wynagrodzenia urzędnika w pierwszym szczeblu zaszerogowania w ramach grupy AST 1, skorygowanego w wyniku zastosowania współczynnika dla Rumunii, ponieważ matka strony skarżącej stale zamieszkiwała w jej gospodarstwie domowym, wobec czego należało przyjąć 40 % podstawowego wynagrodzenia (bez korekty).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim strona skarżąca ani nie była świadoma, że nie istniały uzasadnione podstawy do wypłaty dodatku na zakwaterowanie za okres od 1 listopada 2019 do 31 października 2020 r., ani też nadpłata nie była tak oczywista, że nie mogła ona być jej świadoma.

⁽¹⁾ Przepis redakcyjny: sporna decyzja dotyczy wypłaty dodatków rodzinnych na podstawie art. 2 ust. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2021 r. – Beauty Biosciences/EUIPO – Société de Recherche Cosmétique (BIO-BEAUTÉ)

(Sprawa T-750/21)

(2022/C 51/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beauty Biosciences LLC (Dallas, Teksas, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat D. Mărginean)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Société de Recherche Cosmétique SARL (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BIO-BEAUTÉ” – unijny znak towarowy nr 13 609 631

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 września 2021 r. w sprawach połączonych R 1871/2020-4 i R 1891/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w ten sposób, że prawo do spornego znaku towarowego zostanie unieważnione dla towarów należących do klasy 3: „środki do czyszczenia zębów; olejki eteryczne; perfumy, woda toaletowa, woda kolońska; kadzidelka; woda perfumowana”;
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w ten sposób, że prawo do spornego znaku towarowego zostanie unieważnione dla towarów należących do klasy 3: „kosmetyki; dezodoranty do pielęgnacji ciała; wyciągi z roślin do celów kosmetycznych; mydła, mleczko oczyszczające do celów kosmetycznych; kremy kosmetyczne, żele, mleczka, balsamy, maseczki, pomady, pudry, serum i preparaty do pielęgnacji skóry; preparaty przeciwzmarszczkowe; preparaty kosmetyczne do pielęgnacji ust; preparaty do samoopalania (kosmetyki), preparaty po opalaniu (kosmetyki); preparaty kosmetyczne do odchudzania; preparaty do depilacji; produkty do włosów (preparaty do pielęgnacji włosów i skóry głowy); preparaty kosmetyczne do kąpieli; kosmetyki do makijażu i preparaty do demakijażu; preparaty do golenia i po goleniu”;
- zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, że prawo do spornego znaku towarowego zostanie unieważnione dla towarów należących do klasy 3: „środki do czyszczenia zębów; olejki eteryczne; perfumy, woda toaletowa, woda kolońska; kadzidelka; woda perfumowana”;
- zmianę zaskarżonej decyzji i zmianę jej w ten sposób, że prawo do spornego znaku towarowego zostanie unieważnione dla towarów należących do klasy 3: „kosmetyki; dezodoranty do pielęgnacji ciała; wyciągi z roślin do celów kosmetycznych; mydła, mleczko oczyszczające do celów kosmetycznych; kremy kosmetyczne, żele, mleczka, balsamy, maseczki, pomady, pudry, serum i preparaty do pielęgnacji skóry; preparaty przeciwzmarszczkowe; preparaty kosmetyczne do pielęgnacji ust; preparaty do samoopalania (kosmetyki), preparaty po opalaniu (kosmetyki); preparaty kosmetyczne do odchudzania; preparaty do depilacji; produkty do włosów (preparaty do pielęgnacji włosów i skóry głowy); preparaty kosmetyczne do kąpieli; kosmetyki do makijażu i preparaty do demakijażu; preparaty do golenia i po goleniu”;
- obciążenie Société de Recherche Cosmétique S.A.R.L. kosztami poniesionymi przez Beauty Biosciences LLC w ramach niniejszego postępowania, w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą oraz w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie oceniła, że unijny znak towarowy nr 13 609 631 BIO-BEAUTÉ nie ma charakteru opisowego w odniesieniu do towarów należących do klasy 3: „środki do czyszczenia zębów; olejki eteryczne; perfumy, woda toaletowa, woda kolońska; kadzidełka; woda perfumowana”;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie oceniła, że unijny znak towarowy nr 13 609 631 BIO-BEAUTÉ nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego w odniesieniu do towarów należących do klasy 3: „środki do czyszczenia zębów; olejki eteryczne; perfumy, woda toaletowa, woda kolońska; kadzidełka; woda perfumowana”;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie oceniła, że unijny znak towarowy nr 13 609 631 BIO-BEAUTÉ uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów należących do klasy 3: „kosmetyki; dezodoranty do pielęgnacji ciała; wyciągi z roślin do celów kosmetycznych; mydła, mleczko oczyszczające do celów kosmetycznych; kremy kosmetyczne, żele, mleczka, balsamy, maseczki, pomady, pudry, serum i preparaty do pielęgnacji skóry; preparaty przeciwzmarszczkowe; preparaty kosmetyczne do pielęgnacji ust; preparaty do samoopalania (kosmetyki), preparaty po opalaniu (kosmetyki); preparaty kosmetyczne do odchudzania; preparaty do depilacji; produkty do włosów (preparaty do pielęgnacji włosów i skóry głowy); preparaty kosmetyczne do kąpieli; kosmetyki do makijażu i preparaty do demakijażu; preparaty do golenia i po goleniu”.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – Peace United / EUIPO – 1906 Collins (bâoli)**(Sprawa T-754/21)**

(2022/C 51/48)

Język skargi: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Peace United Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat M. Artzimovitch)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* 1906 Collins LLC (Miami, Floryda, Stany Zjednoczone)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy bâoli – unijny znak towarowy nr 6 619 977*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2021 r. w sprawie R 275/2020-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wskutek różnych błędów w ocenie okoliczności faktycznych i naruszeń prawa oraz naruszenia zasady dobrej administracji izba odwoławcza uznała, że unijny znak towarowy nr 6 619 977 bâoli nie był rzeczywiście używany w spornym okresie dla zgłoszonych usług z klas 41 i 43;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w zakresie, w jakim izba odwoławcza popełniła błąd w ocenie w odniesieniu do postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku stanowiącego nadużycie;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w zakresie, w jakim izba odwoławcza popełniła błąd w ocenie w odniesieniu do rzeczywistego używania znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2021 r. – Dorsum/EUIPO – ID Quantique (Clavis)**(Sprawa T-758/21)**

(2022/C 51/49)

Język skargi: węgierski

Strony*Strona skarżąca:* Dorsum Informatikai Fejlesztő és Szolgáltató Zrt. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat Gy. Hajdu)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* ID Quantique SA (Carouge, Szwajcaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Clavis” – zgłoszenie nr 18064876*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 września 2021 r. w sprawie R 189/2021-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Tytułem żądania głównego, zmianę zaskarżonej decyzji uwzględnienie skargi wniesionej przez stronę skarżącą;
- Tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i objęcie skutkami tego stwierdzenia również decyzji EUIPO z dnia 27 listopada 2020 r.
- nakazanie zwrotu kosztów postępowania na rzecz strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 47 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 107 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 95 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
-

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2021 r. – DCM Film Distribution/Komisja**(Sprawa T-760/21)**

(2022/C 51/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DCM Film Distribution (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Huttenlauch, M. Klasse i P. Hesse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 7095 final z dnia 28 września 2021 r. w sprawie kontroli legalności aktu Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 ⁽¹⁾, zgodnie z art. 264 ust. 1 TFUE; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że interpretacja przez Komisję pojęcia „spółki europejskiej” jest niezgodna z wytycznymi i programem pracy.
 - Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo, interpretując kryterium narodowości w ten sposób, że odnosi się ono tylko do osób fizycznych będących właścicielami spółki-wnioskodawcy. Komisja błędnie przyjęła zatem, że termin „własność” oznacza „własność ostateczną”. Przedstawione sformułowanie nie pozwala uznać, że dla zakwalifikowania skarżącej jako spółki europejskiej decydujące znaczenie ma narodowość „ostatecznych wspólników” a nie tylko narodowość bezpośrednich wspólników. Zawężająca wykładnia Komisji nie tylko nie znajduje potwierdzenia w sformułowaniu, ale także jest niespójna i sprzeczna ze zwykłym znaczeniem określonych w prawie Unii terminów „narodowość”, „przedsiębiorstwo unijne” i „utwór europejski”.
2. Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że przedstawiona przez Komisję wykładnia pojęcia „spółki europejskiej” jest niezgodna z prawem Unii mającym wyższą rangę.
 - Według strony skarżącej zaskarżona decyzja stoi na przeszkodzie realizacji celów obowiązującego prawa Unii, ponieważ opiera się ona na błędnej wykładni i nie uwzględnia we właściwym stopniu okoliczności faktycznych sprawy.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji stoi w sprzeczności z rozporządzeniem (UE) nr 1295/2013 ⁽²⁾ leżącym u podstaw programu finansowania mediów „Kreatywna Europa”.
 - Strona skarżąca podnosi, że uznanie narodowości ostatecznych właścicieli spółki-wnioskodawcy za kryterium kwalifikujące do objęcia finansowaniem nie ma żadnych podstaw w rozporządzeniu nr 1295/2013 i że w rzeczywistości sprzeciwia się ono koncepcji spójnego wdrażania ogólnych i szczegółowych celów podprogramu MEDIA realizowanego w ramach programu „Kreatywna Europa”.
4. Zarzut czwarty, w myśl którego decyzja Komisji narusza także wymogi rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁾.
 - Strona skarżąca podnosi, że dokonana przez Komisję wykładnia kryteriów kwalifikowalności nie jest zgodna z zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, których Komisja powinna przestrzegać w swych decyzjach dotyczących finansowania w drodze dotacji.
5. Zarzut piąty, według którego decyzja Komisji narusza art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- Strona skarżąca podnosi, że decyzja Komisji prowadzi do odmiennego traktowania podobnych sytuacji ze szkodą dla określonych podmiotów, co nie jest obiektywnie uzasadnione.
6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja wykroczyła poza granice swych uprawnień dyskrecjonalnych.
- Strona skarżąca podnosi, że wybierając wykładnię pomijającą prawo Unii i stojącą z nim w sprzeczności, pomimo tego, że możliwe było przyjęcie kilku alternatywnych, spójnych z prawem Unii wykładni, Komisja nadużyła przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych.
7. Zarzut siódmy, według którego decyzja Komisji narusza zasadę proporcjonalności.
- Strona skarżąca twierdzi, że przyznanie finansowania pod warunkiem uniemożliwienia przekazywania zysków do państw trzecich byłoby równie skutecznym lecz mniej dotkliwym środkiem.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi (Dz.U. 2003, L 11, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Kreatywna Europa” (2014–2020) i uchylające decyzje nr 1718/2006/WE, nr 1855/2006/WE i nr 1041/2009/WE (Dz.U. 2013, L 347, s. 221).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2021 r. – Courtois i in./Komisja

(Sprawa T-761/21)

(2022/C 51/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fabien Courtois (Rueil-Malmaison, Francja) i 2088 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat A. Durand)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- uznanie ich skarg za dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 24 września 2021 r. polegającej na braku odpowiedzi na ponowny wniosek złożony przez skarżących w dniu 13 sierpnia 2021 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący dopuszczalności skargi. Skarżący podnoszą w tym względzie ich interes prawny wynikający ze statusu wnioskodawców uprawionych do wszczęcia postępowania sądowego w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (¹) (zwanego dalej „rozporządzeniem 1049/2001”) oraz ze statusu adresatów zaskarżonego aktu w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Skarżący wskazują ponadto, że interes prawny przysługuje im w związku z odmową przyznania dostępu do dokumentów udzieloną przez Komisję w dorozumianej decyzji odmownej z dnia 24 września 2021 r. oraz z naruszeniem ich praw podstawowych przez zaskarżoną decyzję.

2. Zarzut drugi dotyczący wewnętrznej zgodności z prawem decyzji Komisji. Skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła ich prawo dostępu do dokumentów opierając się na niepełnych i błędnych przesłankach. Skarżący dodają, że powołują się na nadrzędne interesy publiczne uzasadniające dostęp do dokumentów. Wreszcie skarżący wskazują, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności ze względu na to, że jej działania wykroczyły poza to, co było konieczne dla osiągnięcia jej celów.

(¹) Dz.U. 2001, L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 10 grudnia 2021 r. – Euranimi/Komisja

(Sprawa T-769/21)

(2022/C 51/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Association of Non-Integrated Metal Importers & distributors (Euranimi) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: M. Campa, D. Rovetta, P. Gjørtler, V. Villante, lawyers)

Strona przeciwna: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1483 z dnia 15 września 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1483 z dnia 15 września 2021 r. (¹) strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. (²) – oczywisty błąd w ocenie ze strony służb Komisji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w zakresie oceny szkody i związku przyczynowego zarówno dla produktów chińskich, jak i tajwańskich – oczywisty błąd w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 ust. 6a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w odniesieniu do statusu prawnego sprawozdania, w którym Komisja Europejska stwierdza istnienie znaczących zakłóceń na rynku w określonym państwie lub w określonym sektorze w tym państwie oraz wykorzystania takich sprawozdań do stwierdzenia dumpingu.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1483 z dnia 15 września 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. 2021 L 327, s. 1)

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21)

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2021 r. – OC/ESDZ**(Sprawa T-770/21)**

(2022/C 51/53)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* OC (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i N. Flandin)*Strona pozwana:* Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi;

w konsekwencji,

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 września 2020 r., doręczonej w dniu 11 lutego 2021 r., w której organ powołujący oddalił wniosek skarżącej o udzielenie wsparcia złożony na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;

— w stosownym razie, stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 31 sierpnia 2021 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 6 maja 2021 r. na decyzję z dnia 10 września 2021 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi, naruszenia procedury i norm kompetencyjnych w zakresie podziału uprawnień. Skarżąca podnosi w tym względzie, że sekretarz generalny ESDZ powinien był podjąć decyzję o wszczęciu dochodzenia administracyjnego.
3. Zarzut trzeci, popełnienia przez ESDZ oczywistych błędów w ocenie w kwestii przyjętej definicji mobbingu i naruszenia art. 12a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2021 r. – Trend Glass/EUIPO (ECO STORAGE)**(Sprawa T-777/21)**

(2022/C 51/54)

*Język postępowania: polski***Strony***Strona skarżąca:* Trend Glass sp. z o.o. (Radom, Polska) (przedstawiciel: J. Gwiazdowska, radca prawny)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ECO STORAGE – zgłoszenie nr 18 324 347

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 października 2021 r. w sprawie R 1315/2021-4

Żądanie

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i wydanie ostatecznego wyroku poprzez dopuszczenie do rejestracji zgłoszenia znaku towarowego Unii Europejskiej nr 18 324 347;
- ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą oraz Wydziałem Działań Operacyjnych EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) w zw. z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
 - Naruszenie art. 33 ust. 2 i 7 i art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
 - Naruszenie art. 94 ust. 1 i art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
 - Naruszenie art. 20 i art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) i c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku uzasadniania swoich decyzji, zasady dobrej administracji, pewności prawa i równości traktowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL